ANUL II — No. 7.

LEI 2 EXEMPLARUL

CUVÂNTUL STUDENŢESC

ORGANUL·STUDENŢIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA ŢARA

Redacţia şi Administraţia:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri şi Reclame
se primesc la Administraţia
ziarului.

4 MARTIE 1924

PREŢUL:
2 [illegible] numărul în ţară.
[illegible] numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoţi, Profesori, Invăţători
Studenţi şi Ofiţeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

SA PRECIZAM

In documentatul său articol din an. II No. 4 al „Cuvântului Studenţesc", d. I. C. Cătuneanu, profesor la Universitatea din Cluj, făcând bilanţul mişcărilor studenţeşti, ajunge la două concluziuni edificatoare:

1. Tineretul universitar, în rândurile lui, a înfăptuit de pe acum unitatea sufletească a neamului;

2. Studenţimea a trezit conştiinţa naţională adormită de evenimentele postbelice şi sufocată aproape de materialismul brutal în care se scaldă burghezia românească ce bruma avem, dar mai ales neoburghezia străină şi eterogenă.

Amândouă aceste constatări sunt şi rămân valabile pentru că fapte ce se petrec în alte domenii decât în cel pur universitar vin să le confirme zilnic.

Să ne lămurim.

Războiul modern, prin extensiunea şi vehemenţa cu care se desfăşură reclamă imperios mobilizarea tuturor forţelor şi capacităţilor naţiunii.

Ostaşul este scutul ţării la hotare ca forţă defensivă sau ofensivă. Tot ceeace este în interior, trebuie să fie forţă productivă. Echilibru între ambele forţe stă în mâna omului politic. El trebuie să fie tipul reprezentativ al naţiunii armate. Omul politic imprimă unitatea de conducere care armonizează eforturile şi foloseşte cu înţelepciune surplusurile de energie. Aliaţii noştri au înţeles lucrul acesta.

Cam târziu, e drept, dar tocmai la timp pentru a nu compromite izbânda finală. S'au înţeles şi oamenii noştri politici. In timpul războiului nu s'a mai auzit goarna partidelor politice, iar guvernul politic a făcut loc guvernului naţional. Dacă nu în esenţă, cel puţin ca formă.

Dar după război? Cineva a spus: e uşor să cucereşti, dar e mai greu să păstrezi ceeace ai cucerit. Istoria e plină de învăţăminte.

Dar nu toţi oamenii noştri politici *de după război*, cunosc istoria.

De îndată ce a încetat glasul tunului, a început sarabanda politicianismului sectar şi sterp. Omul politic nu a mai fost capabil să se ridice deasupra intereselor proprii şi să-şi impună disciplina ierarhizării valorilor. După război au răsărit oameni politici ca ciupercile după ploaie. Fireşte, echilibrul dintre forţe s'a rupt, iar unitatea de conducere, singura care vizează un ţel desjuşit s'a prăbuşit odată cu parlamentul, din care se ridicase guvernul de coaliţie Vaida, după o nefastă experimentare politică de trei luni, în dauna ţării. Ceeacea a urmat se cunoaşte. Astăzi avem 7—8 partide politice. Nici două din ele nu se pot uni. Şi nu din cauza principiilor de guvernământ. Nu! ele sunt foarte elastice; dovadă laburiştii englezi, cari guvernează cu ajutorul... conservatorilor—ci din cauza ambiţiilor personale.

Ei bine,—ca să nu mai prelungim digresiunea — ceeace n'au fost în stare să facă oamenii politici, singurii oameni experimentaţi în procedeie şi înzestraţi—zice-se—cu abilităţi diplomatice, *în şase ani dela unirea ţărilor române*, a săvârşit tineretul universitar *în mai puţin de o lună*. Raţionamentul sec şi întorsăturile stilistice tremolate în beregată ale cârpacilor de legiuiri lunare, au dat faliment. Avântul tineresc şi spontaneitatea lui sufletească, au tulburat calmul fastidios al inspecţiunilor ministeriale, încheiate cu nesfârşitele banchete de rigoare, a frânt zăgazurile oportunismului politic şi punând mâna pe scalpel, a tăiat coptura vieţii noastre sociale.

Faptul s'a petrecut ca o scăpărare de amnar. Fară a întreba şi a ţine seamă de „ce zice Europa" şi mai ales fără a cere concursul moral al mapamondicei prese umanitariste, spontan şi solidar, studentul din Cluj a întins mâna celui dela Chişinău, cel dela Oradia Mare, Ieşanului, Cernăuţeanul studentului dela Timişoara şi toţi au venit în Bucureşti, gata de luptă. Nici rezerve anticipate, nici invitări politicoase, nici pertractări dubioase.

Şi în faptul acesta, unic în actualitate, şi fără precedent în istorie, nu vedeţi nimic, domnilor politiciani?

Numai orbul din naştere nu poate vedea evidenţa.

. . . .

Iată, deci, adevărul ce nu mai poate fi contestat de nimeni: Noi, tineretul universitar din toate ţinuturile româneşti unite, am început *cei dintâi*, încă din toamna anului 1922, înfăptuirea unităţii sufleteşti a neamului.

Şi o vom duce la capăt.

Suntem aproape douăzeci de mii. In urma noastră mai vin şi alţii. Dar chiar dacă nu vom rămâne în luptă decât două sute şi tot o vom duce la capat!

***

In numărul viitor vom vedea cum a trezit studenţimea conştiinţa naţională.

Studenţi dela toate Universităţile!

Aduceţi-vă în fiecare zi aminte că la Văcăreşti stau de 154 de zile colegii voştri!

Fraţi Ţărani!

Amintiţi-vă în fiecare zi că feciorii voştri stau întemniţaţi, pentru că au vrut să scape neamul de urgia jidovească.

Oţeliţi-vă cu toţii trupul şi sufletul, pentru ca vremurile mari cari se apropie, să nu vă găsească nepregătiţi! Ne trebue o oaste vitează, hotărâtă şi gata de orice jertfă.

Interview cu d. Vasiliu Bolnavu

5000 lei donaţie pentru „Cuvântul Studenţesc"

D-l C. Vasiliu-Bolnavu

Nerăbdători a vedea ce s'a făcut cu căminul cumpărat de d-l Vasiliu Bolnavu, pe str. Amzei 5, ne-am prezentat la 25 Februarie cor., la d-sa. Ne-a întâmpinat cu aerul cel mai cordial, şi punându-ne în curent cu situaţia căminului, d-sa ne-a adus la cunoştinţă lucruri surprinzătoare. Anume: Dacă guvernul, în general, şi d-l Ministru al Instrucţiunii în special, s'ar fi preocupat cât de puţin de această chestiune, dacă i s'ar fi dat d-lui Vasiliu Bolnavu, un cât de mic sprijin, **căminul ar fi luat fiinţă** *încă dela începutul anului şcolar în curs. Cu toate stăruinţele d-sale şi făcând anti-chambre fiecărui mare al zilei, n'a putut face până în prezent aproape nimic. Chiriaşii,* **care toţi sunt jidani,** *afară de d-l profesor universitar Gusti şi un domn Dobrescu — refuză, cu obrăznicia caracteristică rasei, să se mute. Mai mult; unul dintre ei, a spus-o că* **mai curând nu se va face cămin niciodată acolo, decât să se mute el.**

Donaţia d-sale de 12 milioane lei e supusă la o taxă de 2 mil., iar cumpărarea clădirei cu 9½ milioane, necesită încă o taxă de 600.000 lei. **Aşa că în loc să avem căminul cumpărat cu 9 jum. mil. lei şi să ne rămână 2 jum. mil. ca fonduri, mai trebue încă 100.000 lei peste cele 12 mil. pentru a se complectà taxele.** *Actualmente d-sa luptă pe toate căile pentru a obţine scutirea ambelor taxe.*

Ne-a mai declarat că i s'a promis de către primărie un teren—probabil cel de lângă Facultatea de medicină—pe care cât de curând va clădi un cămin mare, cu tot confortul modern, în care nu vor fi mai mult de 2 studenţi în cameră. Fondurile de întreţinere ale acestui cămin vor rezultà din veniturile ce se vor obţine de pe urma actualului cămin. Atât acesta, cât şi cel viitor, vor avea pe lângă ele o cantină necesară întreţinerei studenţilor din cămin. D-sa mai proiectează să facă în apropiere de oraş o fermă, care să alimenteze cantina. Cât despre mobilier va fi de cea mai bună calitate.

Când eram pe punctul de plecare, d-sa ne spune să venim cu **o chitanţă de 5000 lei** *pentru abonamentul pe un an la ziarul nostru.*

Mulţumind foarte mişcaţi, părăsim casa acestui binefăcător al studenţimei şi mare patriot.

Incheind, nu ne putem domeri de ce se pun atâtea piedici acestui om, care in oricare altă ţară, sau chiar în această ţară, dar în alte condiţiuni, ar fi fost proslăvit de-apururi, numele său ar fi fost scris cu litere de aur pe lista celor mai buni patrioţi şi celor mai generoşi dintre oameni.

Nu înţelegem de ce guvernul n'a scutit imediat, şi fără nici o intervenţie, de aceste taxe, care în definitiv, pe umerii noştri apasă. Gândul ni se duce cu puţin timp în urmă, când Aron Schuler, faimosul Schuler, a făcut o donaţie „alor săi", donaţie evaluată cam la 10 mil. şi a fost declarată fiscului în valoare de 1 milion, frustând astfel Statul cu peste 2 mil. lei. Se stie acest lucru de cel mai mari? Sigur că da!

Ne punem toată nădejdea în cei ce pot, ne punem nădejdea în patriotismul lor, de-l mai au, în speranţa că ne vor scuti ţara de această ruşine, căci nu o putem numi altfel.

Cât despre evacuare — exceptând pe cei 2 români, ce credem că vor plecà singuri— ne însărcinăm noi cu asta.

Marin Stănescu.

Ce ne daţi în locul „cântecelor care pier"?

Ultimii 150 ani au format, în viaţa popoarelor, o mare răspântie, datorită următoarelor două cauze: Revoluţia Franceză dela 1789, şi avântul uimitor al ştiinţelor aplicate şi al invenţiunilor tehnice. Intâia cauză a adus schimbări capitale în ordinea ideilor, iar a doua în ceeace priveşte avutul material al popoarelor.

Opera aceasta mare a veacului din urmă, a fost şi e încă azi, otrăvită, falşificată şi deviată dela scopurile ei adevărate, sublime! Şi aceasta datorită unei influenţe nefaste şi distructive: aceea *a spiritului judaic.*

In ce consta, sau trebuia să consiste această operă care venea să aducă popoarelor un viitor mai bun? *Adevăratul* scop al Revoluţiei Franceze fu nobil şi măreţ; distrugerea feudalităţii medievale şi intronarea unui regim de *libertate.*

Această libertate trebuia să se manifesteze în cadrele ideii de Stat naţional, însemnând libera desvoltare a tuturor membrilor unei naţiuni, conform intereselor naţionale, şi excluzând privilegiile de clasă. Pe de altă parte, *adevărata* menire a maşinismului şi a ştiinţelor atât de mult desvoltate, era de a îmbunătăţi situaţia materială a naţiunii întregi, şi a facilita astfel pe seama tuturor câştigarea unei culturi sufleteşti mai perfecte decât cea de până atunci. Căci desvoltarea culturii e singurul rost al vieţii omeneşti.

Acestea erau perspectivele luminoase ale marii opere, cari în parte s'au realizat (ca de pildă liberarea naţiunilor subjugate, şi întemeierea de State naţionale, cum a fost cazul şi cu noi), în mare parte însă nu au putut fi încă înfăptuite. Ba chiar perspectivele realizate se văzură în curând alterate şi complect schimonosite. Adevărata operă a revoluţiei şi a inovaţiilor veacului XIX, fu alterată şi căzu greu bolnavă, iar în locul ei se ridică o fantomă mincinoasă care exploatează, până în zilele noastre, această operă, în vederea unor scopuri cu totul opuse. Noţiunea libertăţii a fost, cum e şi astăzi încă, falşificată, prin interpretaţii greşite, iar marile foloase ale ştiinţelor aplicate şi ale maşinismului fură răpite poporului şi folosite împotriva lui. Un duh infernal pătrunse în toate: era *spiritul judaic!*

El îşi începu penetraţia şi opera de falşificare şi acaparare încă înainte de dărâmarea Bastiliei, în epoca de pregătire a răscoalei, mărindu-şi-o apoi din ce în ce mai mult, până ce ajunse la intensităţi atât de mari ca cea din Rusia actuală.

Care au fost până acum rezultatele acestei acţiuni distructive jidăneşti?

In locul *libertăţii* Revoluţiei Franceze şi în numele acestei libertăţi, s'a instalat o nouă *robie* a popoarelor creştine; dominaţia internaţională jidănească.

In loc ca popoarele creştine să profite pe urma uimitorului avânt din sec. XIX al mijloacelor de producţiune (maşinism, ştiinţe aplicate), ajungând a-şi desăvârşi prin acest profit cultura sufletească, ele au pierdut în urma acestui avânt şi avutul ce-l avea mai înainte, iar în loc de a i se da o cultură mai superioară, i s'a răpit şi pervertit şi cea veche, moştenită din strămoşi. Tânguirea Românului:

Şi cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier...

e adânc îndreptăţită. I s'a luat pe lângă bunăstarea de mai 'nainte, cântecele şi comorile sufleteşti, i s'a atacat credinţa în Dumnezeu şi respectul moralei creştine. *Maşinismul ni-a răpit (în urma penetraţiei judaice), cultura sufletească de mai înainte, pentru a o înlocui, nu cu alta mai bună, ci tocmai cu o falşă cultură („civilizaţie"), pervertitoare şi aducătoare de pieire sufletească.* Dacă drumurile de fier ni-ar fi adus în locul cântecelor pe cari le-au alungat, altele noui şi mai frumoase, n'am fi blestemat în doinele noastre de jale aceste drumuri, ci le-am fi slăvit în hori de bucurie. *Şi, aşa ar fi fost, dacă roadele acestui avânt al producţiei ar fi intrat în stăpânirea noastră.*

Iată care au fost până acum rezultatele penetraţiei falşificatoare jidăneşti, asupra marei opere a Revoluţiei Franceze şi a inovaţiilor veacului XIX.

Cari vor fi rezultatele ei *în viitor?*

Ele vor fi simple şi sinistre:

Această stare de lucruri de azi: penetraţia jidănească prin care, cum văzurăm, *ni se pierde sufletul, ni se secătueşte trupul naţiunei şi ni se leagă mâinele* spre a nu mai fi liberi nici de a ne apără,— ne duce la **pieire.** Pieirea aceasta (ca naţiune) nu e un lucru al viitorului îndepărtat. Ea se înfăptueşte sub ochii noştri, zi cu zi, într'o neobservată agonie.

Câte suflete româneşti s'au pierdut până acum în braţele necredinţei şi ale decadenţei sufleteşti, câte calităţi sufleteşti ni s'au stins sau amorţit, din pricina falşei culturi a civilizaţiei judaice de astăzi? Unde ne e boerimea vitează şi vrednică de pe vremea aprodului Purice? Care e tăria şi autoritatea Bisericii de azi, morala societăţii româneşti contimporane? Pretutindeni desagregare şi început de putrefacţie! Cât despre avutul nostru material, e prea cunoscută desăvârşita lui înstrăinare (comerţ, industrie, exploatări, etc.), adică pieirea lui naţională.

Pierim acum, sub ochii noştri, încet dar sigur!

Din rămăşiţele noastre se va forma, pe nesimţite, un alt popor, inferior şi degradat, născut rob, şi care ne va uzurpa poate numele şi graiul, tot aşa cum au făcut-o samsarii greci de azi, cari pretind a fi urmaşii lui Pitagora şi ai lui Pericle. Cuvintele lui Conta se vor fi adeverit însă: *vom fi pierit ca naţiune.* Robii români de mâine nu vor mai avea nimic comun cu plăeşii răzeşi şi boerii lui Mircea şi Ştefan, nici cu dorobanţii dela Plevna şi Mărăşeşti!

Procesul acesta de pieire a naţiunii noastre poate fi încă oprit, prin *lupta de eliminare totală a jidanilor şi a influenţei lor, din mijlocul naţiunii noastre.* Abea după această eliminare ne-am putea bucura de adevărata operă a Revoluţiei Franceze şi de lumina ce ni-o pot da dumnezeeştile înfăptuiri tehnice ale secolului XIX.

Fără această luptă pierim,—ni-a spus-o Conta încă înainte cu o jumătate de veac. Prin ea însă ne vom mântui, şi vom regăsi toate comorile pierdute, ca şi altele noui, mai preţioase, cari toate vor veni să ne ridice mai sus, spre Dumnezeu. In locul cântecelor care au pierit, prin lupta aceasta vom ajunge să avem altele, noui şi mai frumoase. Iar drumurile de fier nu ne vor mai fi un duşman, ca astăzi...

Cei ce aveţi încă un suflet sănătos în voi, pregătiţi vă de *luptă* şi de *moarte vitejească!* Voi trebue să fiţi mântuitori de ţară, cari să „răsădiţi viaţa românească pe plaiurile unde cresc azi spini"! Iar „ţara vă va binecuvânta"!

Gândiţi-vă că pierim, cum pier cântecele noastre, fără a lăsa nimic bun în urmă!...

M.

Citiţi şi răspândiţi
«Cuvântul Studenţesc»
Organul Studenţimei Române din Intreaga Ţară.

Sunt jidanii o minoritate sau un balast?

Iată una din problemele care ar trebui să preocupe toate sferele înalte diriguitoare a tuturor statelor şi chiar acea pretinsă Ligă a Naţiunilor, mai ales acum când după marele răsboiu european, mai toate popoarele care într'un fel sau într'altul s'au luptat între ele cum nu s'a mai luptat de când există lumea, pentru că fiecare afirmându-şi drepturile au reintrat prin forţa armelor în matca etnică a hotarelor lor fireşti, hotare ce s'au statorit azi conform originei, tradiţiei, limbei şi drepturilor istorice.

Dacă aşa stau lucrurile şi dacă pentru aceasta s'a vărsat atât de mult sânge şi dela unii şi dela alţii, sânge tânăr în mare parte nevinovat al atâtor milioane de indivizi dar cu toţii conştienţi atât faţă de un trecut istoric cât şi la viitorul ce-l dorea fiecare pentru naţia sa respectivă, şi dacă acest sânge ce a curs din belşug e numai sânge creştinesc (căci creştine au fost popoarele ce s'au luptat, afară de Turci), numai pentru scopuri pur naţionale, zic e timpul ca Europa să reflecteze serios şi la chestia fixărei atitudinei faţă de jidani, acest popor parazitar, vagabond, intrigant, distrugător, viclean şi rătăcitor, care de secole trăeşte din speculă, fraudă, intrigi, pe spinarea tuturor popoarelor, întocmai ca şi ţiganii care sunt tot nişte vagabonzi.

Azi mai mult ca nici odată, jidanii au devenit mai periculoşi existenţei tuturor statelor şi în special monarchiilor, căci prin tactica lor ascunsă dar cu metodă condusă, zilnic complotează pe deoparte la distrugerea capetelor încoronate, energiilor, tradiţiilor, moravurilor tuturor popoarelor, iar pe de alta la acapararea tuturor bogăţiilor şi anume a acelor bogăţii care pot fi mai lesne valorificate şi cu profituri mai mari.

Au pătruns şi pătrund din nefericire şi în rândurile armatei de unde apoi spionează, trădează, complotează, asasinează.

Au pătruns şi pătrund din nefericire în anturajul tuturor oamenilor politici a tuturor statelor şi care prin măsurile lor diabolice şi cu ajutorul banilor şi femeilor conrup conştiinţele cele mai dârze din punct de vedere naţional.

In ce ne priveşte pe noi românii, pericolul jidovesc e la un punct hotărâtor.

Unii din ei au pătruns şi pătrund în cercurile intelectuale şi caută a-şi atrage de partea-le chiar energiile potenţiale recunoscute ca naţionalism avansat, cum din nefericire l'a atras dela noi românii, chiar şi pe d. profesor de istoria Românilor: N. Iorga, care a devenit azi cel mai aprig apărător al jidanilor, nu numai în faţa opiniei româneşti, dar chiar şi internaţionale, luându-i pe jidani în braţe care i-a deschis coloane la ziarele recunoscute jidoveşti şi ostile neamului ca „Adevărul" şi „Dimineaţa".

Alţii au pătruns şi pătrund chiar şi în cercurile religioase, împrietenindu-se chiar ce anume energii potenţiale creştineşti, pe care, prin anume tactică şi metodă, le cultivă în favoarea lor, cum de ex. chiar pe I. P. S. Mitropolit Primat Miron Cristea, căruia cu fineţe vicleană, caută a-i smulge câte un comunicat de presă favorabil cauzei lor, pentru ca apoi să tulbure şi să rătăcească opinia publică, oferindu-i-se chiar şi sălaş I. P. Sf. Sale, de către jidanul Mor. Tischler, vara la băile Borzek (jud. Ciuc), în loc ca I. P. Sf. Sa să locuiască în o vilă românească şi la rigoare în „un cort" de pânză, deasupra căruia să fâlfâe tricolorul român şi „crucea". Ar fi fost mai creştineşte şi mai moral gestul ca I. P. Sf. Sa să refuze găzduirea în casa acelui jidan, cel puţin ca răsplata adusă memoriei celor 2 Episcopi Radu din Ardeal şi Nifon din vechiul regat, ucişi mişeleşte, în Senat, de bomba aruncată de acel nemernic jidan, pus în solda jidanilor cari doreau a ucide cât mai mulţi din valoroşii noştri oameni de Stat.

Şi poate în acel moment, trebuia să lichidăm şi cu jidanii dela noi, expulzându-i peste graniţe şi să fi arătat Europei pericolul de care e ameninţat neamul românesc.

Dar atentatul din 1917, la Tecuciu, contra M. S. Regelui, când eşia din curtea comandamentului armatei I (general Grigorescu), când artileria inamică bătea şoseaua Frunzeasca urmărind automobilul regal, nu tot iscoda jidanilor a fost?

Dar atentatul din 8 Ianuarie 1919, când jidanii basarabeni din Atakè au ucis şi restignit de cruce, pe un soldat din Rgt. 5 Roşiori, şi apoi au ucis şi pe generalul *Poetoş*.

In decursul veacurilor, de când acest neam a fost zămislit aci de Decebal şi Traian, veşnic s'a luptat cu fel de fel de barbari şi lifte păgâne vagabonde, care-şi căutau un loc sub soare.

De toate acestea lifte strămoşii noştri, în dragoste de religie, limbă şi glie strămoşească, a ştiut la vreme să se descotorosească.

Azi, frumoasa noastră ţară românească, întregită între hotarele etnice prin jertfa celor 800.000 feciori români, e din din nou invadată de alţi barbari mai periculoşi: Jidanii.

Fug jidanii din toate ţările unde au început a se redeştepta conştiinţa naţionala şi prin mijloace nepermise trec graniţele noastre deabea demarcate prin stropi de sânge încă cald a viteţilor noştri şi cum vin se aşează ca nişte paraziţi în ţara noastră de ne storc vlaga, pentru a aduce ţara noastră în halul Rusiei, Ungariei, etc., în care jidanii pentru moment jubilează.

Jidanii, prin felul lor de aşezare — aşezare flotantă şi nestabilă — constitue cel mai murdar balast social. Ei nu constitue şi nu vor constitui o minoritate, întru cât nu au o ţară a lor, şi nici nu vor avea, căci nu au energia de muncă şi luptă cinstită a popoarelor care din decursul veacurilor şi-au afirmat dreptul la viaţă. Ei sunt un balast periculos al tuturor popoarelor, şi de acest balast e bine să ne descotorosim şi noi cu un ceas mai de vreme.

Un plebiscit dela „ciobanul" din vârful muntelui şi până la rectorii de Universitate, să-şi dea votul lor sincer şi pe faţă, dacă înţeleg a recunoaşte drepturile acordate prin noua constituţie a ţării (care va trebui revizuită, căci nu e în asentimentul ţărei, şi parte din deputaţi şi senatori cari au votat'o au fost aleşi prin fraude—urne furate).

Avem dreptul de a ne pronunţa asupra acestei chestii, care pare că ne-a fost impusă cu forţa (pentru bani) de streini.

Străinii nu ne pot dicta la noi acasă! după cum nici noi nu le putem dicta la ei acasă.

Jidanii în starea lor de astăzi, întocmai ca şi ţiganii, întru cât neavând o ţară — un stat recunoscut, — nu pot fi consideraţi şi trataţi nici ca minoritate, ci **numai ca un balast.**

In acest sens e bine ca opinia publică să fie trezită, e bine a se redeştepta era de lupte naţionale, a înaintaşilor noştri din alte vremuri.

Iată de ce mişcarea condusă cu atâta perseverenţă, cu atât tact, cu atâta căldura şi patriotism de savantul nostru profesor universitar de la Iaşi, d-l A. C. Cuza, e simpatică şi a prins şi prinde cu folos în rândurile tine-

(Continuare în pagina 2-a)

Presa și opera de ajutorare a Studenților

In amurgul și în vălmășagul zilelor fără orizont și fără suport moral pe care le trăim dela războiu incoace, ne vin din când în când licăriri de lumini și svonuri înbietoare de nădejdi și mângâere.

Materialismul hultav atât de cinic și nepăsător în mijlocul suferințelor și nevoilor de tot felul primește, de vrea ori de nu vrea, lecții dela altruism care, blând și sfielnic, iubitor și darnic, ne vestește, ca ghioceii primavara, că pe pământul României, cu toată constrângerea tratatelor și concordatelor trăește încă vie sămânța faptelor bune a înaintașilor.

Strigătul de disperare al studențimei, nu putea fi acoperit la infinit cu surghiunul Văcăreștilor ori cu un regulament adhoc, de poliție universitară. — Cadavrele și numerus clausus dacă supără oarecare indiosincrasii de rasă, ori neliniștește anumite interese politice de guvernare, nu înseamnă că trebuesc înlăturate de discuție fără a ține seama de sentimentele și de interesele noastre de demnetate și de consevare națională.

A închide ochii, ca struțul, în fața realităților dacă poate fi o manevră de oportunitate presentă, constituește însă pentru viitor o sursă de mari pericole. Dar să nu ne depărtăm dela subiect.

Inițiativa nobilă și generoasă, cuceritoare și măreață este a presei. Intrebarea numai cine din presă a pus în practica această minunată ideie și câți din slujitorii și organele sale au aderat la ea. De sigur că port drapelul presei adevărat românești este Universul. Vechea și răspândită gazetă în mesele poporului nu putea să rămână afară de granițele ei naționale și de imperativele ei morale. Admițând că Universul se găsește mai aproape de sufletele și de necesitățile noastre ca neam și ca țară, trebue să presupunem că și celelalte organe nu pot fi indiferente de ceea ce tinde a ne desvolta și a ne întări puterile că doar românește sunt scrise și cu banii noștri sunt scoase. Și atunci întrebarea firească se pune. Care este raportul presei în marea problemă studențească? Prin ce s'a distins ea afară de Universul în soluționarea ori îndulcirea acestei probleme. Unde-i sunt propunerile, unde-i sunt faptele?

Cu părere de rău trebue să spunem că în afară de înscenarea pretinsului complot fascist și de asmuțirea dulăilor stăpânirei asupra studențimei oropsite și flămânde, nu a mai văzut nimic. Ba da; este ceva. Când studenții au fost arestați, pentru complotul contra anumitelor persoane de diverse rituri ce trebuia săvârșit de acum într'o 100 de ani, „Adevărul" și „Presa", afișa o balanță de precizie pentru cântărirea vinelor și dictarea pedepselor, așa cum pe vremuri cămătarul venețian Schiliok, în ziua judecății, apare înaintea debitorului Antonio cu cântarul și cuțitul pentru a-i lua o livră de carne din coapsă.

In opera da ajutorare a studențimei nu avea ce cauta chestiile de rasă. Studențimea este exponentul viu al întregului popor și ea trebuește privita în cadrul problemelor esențiale de țară și de neam. Se desinteresează oare presa de realitățile acestea covârșitoare? Se pare. Căci dacă nu avem nici o pretenție dela „*Viitorul*" fără trecut al Guvernului ori de la „*Indrumarea*" și „*Indreptarea*" fără cârma cutărui partid politic, suntem în drept ca dela presa ce-și zice democratică și independentă să așteptăm și altceva decât premii pentru cititori și nimicuri inutile ori uneltiri stingheritoare țării. Să precizăm.

Instituții, oameni de inimă, văduve și chiriași, în definitiv mulțimea anonimă și nevoiașă, au răspuns cu entusiasm, la subscipția deschisă pentru studenți de Universul.

Mai înainte de asta, suflete mari, ca d-nii Vasiliu Bolnavul, Vasile Stroescu și alții, au dat cu amândouă mâinele pentru studenți. Ce era mai firesc și mai pilduitor decât o șarjă din partea presei de răscolire a mulțimei pentru ac aceste frumoase simțiminte să fie cunoscute și imitate de toată suflarea românească.

Nu era aceasta din partea Presei o datorie? — De sigur. Dar iată altceva.

La întrunirea chiriașilor din Craiova, cel ce scrie aceaste rânduri, a propus și în făptuit sub cel mai încălzitor entusiasm o colectă pentru studeți. Erau de față reprezeutanții ziarelor *Dimineața* și *Presa*. Ei bine! nici un cuvânt în darea de seamă despre acest moment înălțător al întrunirei. Din contra *Presa* și *Lupta* ca gazete mai consacrate unui anumit ritual, au insinuat ca fasciștii bucureșteni (cine ar fi ăsta?) au încercat să turbure întrunirea printr'o manifestare de simpatie pentru maiorul Băgulescu și că președintele a fost nevoit să intervină. De ce? Foarte simplu; o manifestare pentru studeți la o întrunire unde vin cetățeni, de toate categoriile ar putea trezi și alte lucruri bune, și lumea nu trebue să cunoască așa ceva, iar nenumita Presă nu ființază în România pentru altceva decât pentru slujirea *cahalului internațional*. Dacă cineva dela noi s'a putut îndoi despre aceasta, se mediteze asupra cazului dela Craiova.

Români de pretutindeni, treziți-vă!

Ștefan Bosie

PENTRU

studenții închiși la Văcărești

Din Lugoj

D-ra Maria Beloșiu, cl. VIII norm. 50 lei; D-ra Anuța Craja, cl. VIII, 100 lei; D-ra Olimpia Teodoru, profesoară, 200 lei; Corul „Vidu" 420 lei; Soc. de lectură „Progresul" 1255 lei; Satra Temișoarei, 600 lei; D-nii Romulus Carabaș, 1000 lei; Romulus Popescu, Funcționar, 20 lei; Al. Nestorescu, 20 lei; D. Straja, frizer, 10 lei, V. Buciu, 20 lei; Aurel Popescu, 20 lei; Cornel, 5 lei; I. Crețu, 10 lei; I. Preda, 20 lei; P. Drăgan, 10 lei; N. Boldurean, 10; Ștefan Țăran, 10 lei; N. N, 10 lei; Ion Gheju, 10 lei; Cornel Ieța, 10 lei; Ion Enescu, 5 lei; C. Danciu, 5 lei; V. Lupu, 5 lei; Aurel Clambes, 5 lei; Ștefan Adam, 10 lei; D-ra Emilia Murariu, 20 lei; D-ra Sofia Ignea, 20 lei.

Mulțumiri călduroase

„Societății de lectură Progresul a sodalilor Români din Lugoj", care, în adunarea generală din 17 Februarie, a donat ziarului nostru suma de 300 lei.

Fapta numitei societăți o dăm ca exemplu mai ales acelora, cari după un an de primire a abonamentului, îl refuză, fără să plătească abonamentul pentru urmele (un an) primite.

Cu aceiași ocazie, din inițiativa d-lui Al. Nestorescu, s'a colectat suma de 1255 lei pentru studenții arestați la Văcărești.

Către toți Românii!

Circulă versiunea că pe studenți arestați la Văcărești (Corneliu Zelea Codreanu, Ilie Gârneață Iași; I. Moța, C. Georgescu Cluj: Tudose Popescu, Radu Mironovici Cernăuți) să-i elibereze prin AMNESTIE, odată cu toți jidanii comuniști, cu toți dezertorii și trădătorii, cari au trăit în țara noastră și acum se găsesc în Rusia, cu ocazia tratativelor Ruso-Română.

Este o rușine, o infamie și o nelegiuire nemaipomenită.

Este o jignire adusă studențimei Române și deci Românismului întreg prin această amnestie pusă la cale de Kahal și de Trotzki (Braunștein). Este o jignire a studenților Români, cari nu au altă vină de cât. „Că își iubesc țara lor".

Protestați **studenți**, *că ei au fost rezultatul frământărilor voastre naționale!*

Pvotestați **profesori** *de toate categoriile, căci voi sunteți părinți sufletești a întregei studențimi. Sufletul ei este rupt din sufletul vostru!*

Protestați **parlamentari** *măcar acum: treziți-vă! voi acei ce n'ați protestat când ușile închisorilor s'au deschis largi jidanilor: comuniști, trădători, falsificatori de diplome a acelor tâlhari cari au păgubit statul cu miliar de de lei prin furtul alămăriei dela C. F. R. etc.*

Protestați voi **intelectuali**, *cari toți ați fost odată studenți, cel puțin în baza frumosului trecut, pe care l'ați avut și de care vă aduceți aminte cu drag; ca nu cumva să se răsfrângă această rușine și asupra voastră.*

Protestați voi **ziariști** *Români, dacă ați mai rămas.*

Protestați **Români** *toți, căci acești studenți sunt trup și suflet din trupul și sufcetul vostru.*

Indrăzniți! E destulă ticăloșia de până acuma!

卐

Florica Cristoforeanu

S'a întors iară după ce un număr de ani a stat în străinătate cultivând arta și făcând prin aceasta ca numărul românilor cari își ilustrează Patria, să crească cu unul. Am ascultat-o cu toții după atâta timp de lipsă și așteptare, iar aplauzele todeauna repetate, au fost poate prea puțin din ce merită... A cântat mai multe seri. Critica, deși severă și pretențioasă, i-a recunoscut calități excepționale de voce, tehnică admirabilă și joc încântător. Are adică toate însușirile unei mari artiste. Și înadevăr, o mare artistă este. Dar afară de talentul său superior, afară de arta pe care o ilustrează, Florica Cristoforeanu — artiștii Mari au desavantajul de a li se zice pe nume—are un suflet nobil. Un cugetător spunea cândva că în fața talentului trebue să ne plecăm corpul, dar există un iucru în fața căruia trebue să îngenunchem; bunătatea. Florica Cristoforeonu le are pe amândouă aceste calități cari deosebesc o ființă superioară; este adică o fericită.

In oarsă în țară, chemată parcă de dorința noastră, nu a avut nevoe decât de o clipă ca să vadă cum ar putea ca pe lângă succesul artistic, să facă și un lucru de utilitate arzătoare. A înțeles studențimea, și-a ajutat-o! Florica Cristoforeanu, care lipsise mult dintre noi, care puteă să'și înstrăineze oarecum din simțimântul românesc în lungul anilor, nu a ezitat o clipă, să dea ajutorul ei generos pentru studenți. Este aceasta revoluția unui fapt dinsăins, dar și o grozavă palmă pentru mulți. In țara cu atâtea negustori, cu mulți samsari și su sumedenie de noi-bogați, în țara unde un singur ziar se luptă să stimuleze pe românii buni, trebuia să vie o româncă ce ne părăsise și să facă ce n'a făcut nimeni sau foarte puțini! Când în fiecare seară, pe atâtea mese de consumație sau de joc, bacnote fără număr dansează în furia desfrâului și a vițului, nimeni aproape nu s'a gândit câte suferințe nu s'ar alină dacă cheltiu nu și-ar turna șampania până și în Jobenel... E mai prejos de puterea de calificare a oricui ca tinerimea studioasă a țărei, acea care — când momentul o cere — e intitulată sforăitor, generația de mâine, să sufere de cea mai înjositoare lipsă: de foame. Și aceasta cu atâta mai grav cu cât sunt mulți, foarte mulți, acei cari sacrificând puțin, ar ajuta mult. — De aceia, în față având gestul fără precedent al acestei mare artiste, ne cuprinde par'că o speranță și o satisfacție. Constatăm că încă mai sunt inimi.

In rândurile de față rugăm pe Doamna Cristoforeanu să primească cele mai din inimă pornite simțiri ale noastre.

De va părăsi—dupe cum se aude—iar țara noastră, să fie sigură că totdeauna ne va însuflețl amintirea gestului ce l-a făcut și nu vom uită nici odată, pe aceia pe care — după un sfârșit de spectacol,—ne-am permis s'o numim; Florica noastră.

Horia Oprescu
Student Acad. Comercială

28 Februarie, 1924.

Din cauza morții colegului lor Stelian Dobrescu, studenții prahoveni au amânat serbarea, ce trebuia s'o dea în Câmpina la 8 Martie, pentru după Paște.

Obolul Moților

Pentru Studenții dela Văcărești

Printre darurile de bani pe cari le-au primit studenții închiși la Văcărești, de la *țăranii* multor sate din cuprinsul țării, se găsește unul mai strălucitor și mai de preț decât toate. E darul trimis de *Moții* din Munții Apuseni. Câte 2, câte 3, câte 5 lei și-au scormonit și ei dint'un colț de șerpar ori de năframă, și i-au îndreptat la vale, pe potecile bătute de lancu, i-au trimis, împreună cu sufletul lor, hăt colo, departe, la Văcărești de peste munte, unde au auzit ei că'stau întemnițați fiii lor, cari au vrut să-i scape de nevoi și nedreptate, de sărăcie și obidă. Din cel mai sărac colț de țară, despre care cântecul spune, cu atâta amar și jale.

Munții roștri aur poartă
Noi cerșim din poartă 'n poartă.

Ii-s'a trimis studenților de la Văcărești cel mai scump dar: o mână de bănuți, și o frântură de suflet de cerșetor „flămând și gol făr'adăpost", — suflet care ascunde, sub o zdreanță, comoara cea mai de preț: sănătatea, izvorul nesecat de tărie, din care pornește, la vreme de cumpănă, mântuirea Neamului!

Moții se gâ desc la studenți! Sufletul lor începe a înțelege, a mișca, a-și făuri un nou ideal.

E semnul cel mai bun și mai mult grăitor!

Ascultați și câteva din numele lor;

Din *Râșca*, **de lângă Baia de Criș, au trimis: Nicolae Oprea, 2 lei; Nic. Florea, 3 lei: N. Hărăguș, Aron Grecu, Țigan Adam, Țigan Adam lui Adam, A. Hențiu, N. Bulz, Ion Așleu, Al. Vlad, N. Borza, N. Leucian, Antonie Florea, A. Leucean,— toți câte 5 lei; N. Rișcuță, A. Rișcuță Ion Oncu, Sabin Faur, câte 10 lei; N. Florea, preot și N. Rusu, câte 15 lei; N. Baca, notar și Duțu Rișcuță, câte 20 lei.** *Total 210 lei.*

† Stelian Dobrescu (1924)

Pe zi ce trece, vlăstarele neamului nostru, oțelite în lupta ce o ducem, se împuținează. După Manoliu, Paul, Mândricel, ne-a părăsit Stelian Dobrescu, cel care, în zilele grele, când studențimea română înțelegea să protesteze în contra tendinței de desnaționalizare a culturei noastre, era în fruntea noastră acolo unde riscul și primjdia erau mai mari și atunci când o parte din conducătorii noștrii cutreerau cabinetele judecătorilor și închisorile.

In mai puțin de 2 zile, o boală care nu iartă, a transformat corpul lui, acea sculptură, într'un schelet. Astfel, Dumnezeu, cu atot puternicia lui ne încearcă răpind dintre noi tocmai pe cei mai hotărâți.

Corpul lui e transportat la Câmpina, locul său votat.

După oficierea slujbei creștinești, în hohotele de plâns ale părinților și cunoscuților, C. M. Răpeanu președintele Cercului studențesc prahovean, după ce evocă amintirea dispărutului, scoate insigna din piept, și decorează pe Stelică Dobrescu, cel ce a știut să stea neclintit la postul său, a știut să fie prieten cu toți colegii lui, intervenind cu vocea și sfaturile lui bătrânește, acolo unde găsea nemulțumiri.

Ceaușescu din partea funcționarilor Bursei, aduce ultimul salut bunului lor camarad, și apoi, Stelică, după dorința sa, e urcat într'un car tras de boi și plimbat pentru ultima dată prin Câmpina. In apropierea locului de veci, e dus pe brațe de colegi și într'o atmosferă de profundă durere, în plânsetele mulțimei, îi vorbește Sache Stătescu, colegul lui de cameră, așa eum numai prietenii știu să vorbească. Din partea Asociației studenților academiei comerc. Tudor Popescu, reamintește meritele dispărutului, iar studenții Ti.i Dumitrescu din partea Soc. Sport. „Principesa Ileana" și Iulian Cozianu ca vechiu camarad de școală, aduc ultimul salut lui Stelică Dobrescu, care în acorduriie, — întrerupte de suspine, — „Visului Studențesc" cântat de colegii lui din Cercul studențesc prahovean, e lăsat în groapă... Și astfel, pământul din care atâtea ics, acoperă astăzi pe unul dint'e cei cari trebuea să fie în mijlocul nostru.

Dee Dumnezeu, cu acea dragoste ce s'a manifestat din partea câtorva mii de oameni, să poată micșora din durerea ce Stelian Dobrescu prin dispariția sa, a provocat'o familiei sale. D-zeu care vede și știe toate, să ierte pe cel ce vre'o dată a greșit.

Joan Chițu

Mulțumiri călduroase

Funcționarilor C. F. R. din Iași, cari au trimis la închisoa ea Văcărești pentru studenții arestați, următoarele sume:

Butnaru Ioan, 100 lei, Dumitriu Petru, 40 lei, Focșa Mihaiu, 40 lei, Cristescu Cost. 10 lei, Stănescu Marin, 40 lei, Dimitriu Petru, 40 lei, Cihodaru Elen, 10 lei, Stoian Elen, 100 lei, Iliescu Ioan, 50 lei, Apostol Florica, 40 lei, Cristescu Ortansa, 40 lei, Vasilescu Elvira, 10 lei, Rusu Virginia, 10 lei, Dimitrescu Irina, 10 lei, Ionescu Ioan, 10 lei, Leon M. Alexandru, 20 lei, Breviman Mihai, 20 lei, Ioanide Socrat, 20 lei, Rotaru Aristiia, 20 lei, Vartolomeu Sevastița, 10 lei, Mihăilescu M. 20 lei, Andriescu Petru, 40 lei, Axinte Vasile, 20 lei, Savinescu Agiaia, 20 lei, Samson Eliza, 20 lei, Stere Alexandrina, 10 lei, Iacob Gabriela 10 lei, Stancov Gheorghe, 20 lei, Budeanu Elena, 20 lei, Longineanu Valerica, 10 lei, Popescu Cezar, 10 lei, Țăranu, 100 lei, Stoenescu Constantin, 20 lei, Mărculescu I. 100 lei.

Citiți și răspândiți

CUVÂNTUL STUDENȚESC

Cererile populației evreești din Basarabia cu privire la învățământ

In Universul din 10 Febr. 1924, însărcinatul de afaceri al „Uniunii universale evreești" pentru Basarabia. L. Tilerson, sigur după instrucțiuni căpătate dela centru, formulează în 7 puncte, o parte din pretențiile jidovimii basarabene în privința școalei și anume:

1.— Acordarea de autorizațiuni tuturor școlilor primare și medii evreești, cu dreptul ca învățământul să se facă în limba ebraică sau idiș în afară de limba, geografia și istoria românească, cari se vor preda în limba română.

2.— Examenul elevilor și elevelor acestor școli să se dea în limba ebraică la obiectele prepate în aeastă limbă.

3.— Libertatea cerințelor școlare de a-și alege corpul profesoral.

4.— Existența liberă a școalelor confesionale adică „Chederurile" „Talmud-Thorurile" și „Eșiboturile".

5.— Acordarea dreptului ca în școlile de Stat pur evreești să se învețe și Duminica, din cauză că altfel s'ar reduce săptămâna școlară cu două zile.

6.— Scutirea de frecvență, chiar în școlile generale ale statului, pentru elevii de confesiune mozaică, în zilele de Sâmbătă și alte sărbători mozaice.

7.— Inființarea la toate liceele și la școlile medii de băeți și fete a unei catedre pentru religia mozaică și a istoriei sacre, care să se predea de profesori evrei, certificați de către un rabin confesional.

Predarea să se facă simultan cu predarea religiei creștine. Salariul acestor profesori se va plăti de Stat; acești profesori să se bucure de toate drepturile colegilor lor.

Mai pot exista comentarii față de această îndrăsneală?

Dacă până acum știam numai prin manifestări tendințele acestor paraziți cari cred că aici este Palestina ce le este destinată prin tratate, apoi de data aceasta ne-o afirmă categoric și cu foarte mult curaj.

Vom mai tolera mult? Răbdarea noastră n'a atins apogeul? Va mai trebui mult până atunci?

Nu știu, ceea ce știu însă este că răbdarea se va sfârși.

Și atunci?

Va începe uraganul. Vor fi zile de înfrigurare, cari vor cuprinde întreaga simțire românească și nimic putred nu va mai rămâne în urma acestui fericit uragan, care va lua cu el pe toți Tilersonii, Fildermanii, Berșovicii, Sternii, etc. și-i va arunca acolo unde le este locul, pentru ca acolo sa-și întemeeze națiunea nu aici pe pământul frământat cu sânge românesc și care este locașul de veci al strămoșilor noștri de veacuri.

După acest uragan vor urma zilele senine de apropriere sufletească și progres, iar strămoșii vor fi liniștiți în mormânt, căci națiunea românească și-a asigurat viitorul.

Așa se va termina măreața operă a tuturor Românilor.

Dar până atunci?

Români! Dealungul graniței am lăsat înșirați în linie de trăgători pentru vecie plutoane de soldați, din mândri voinici, care în frumoase costume românești, aiătădată, învârteau horele prin sate.

Ei nu sunt morți: Ei vecieic privesc în zare pentru ca să semneleze inamicii din afară.

Datoria noastră, a celor ce supravețuim este a veghea în interior, pentru a nu fi atacați pe la spate.

Fiți neadormiți!!!

G. M. Ciochină
Politechnica-Timișar

Un cuib misterios

S'au văzut undeva niște spade care nu aveau aparența celor de duel.

S'a urmărit firul drumului urmat de către un anume grup de indivizi și s'a constatat că se termină la misterioasa casă din str. Golescu No. 1, (proprietatea d-nei General Zotu).

Am reușit să intrăm în această casă și am putut pătrunde sus, într'un salon din colțul casei, destul de mare, unde se lucră cu asiduitate la aranjarea unei estrade în lemnărie.

Acolo se pot vedea lucruri foarte ciudate... Printre altele, am fost mirați de locul rezervat bustului regelui Carol I, ascuns în anticameră după ușe...!

Primele informațiuni ce s'au putut culege sunt următoarele:

„Aici vin francmasonii americani"

Dintr'o odae de alaturi, poate cineva să se pue în curent cu tot ce se pune la cale de cei cari se întrunesc noaptea acolo...

Acest club—sui generis—nu e altceva decât un cuib de jidani, cari alcătuiesc o filială a societății **„Bnei-Britt"** (=fii țăerii). O asociație pur jidovească constituită după modelul francmasonic.

El se prezintă publicului naiv ca francmasoni americani; adică o sucursală a lojii din... New-York.

Pentru a masca și mai mult intențiile și activitatea lor nefastă acești fii perciunați ai lui Iuda, au pus în capul lor ca mare prezident de onoare pe C. G. Costaforu, care cu toate că nu asistă de cât f. rar la ședințele lor, primește pentru acest „serviciu" suma de 3000 lei lunar.

Nu ne-am mirat câtuși de puțin! Cunoaștem îndeajuns moralitatea acestui jidănit și știm că acest ziarist „român"??? — care are și un ginere tot „român" însă **„de rit mosaic"**, se pretează la orișice când e vorba de bani.

Cunoaștem deasemenea cu toate amănuntele, opera nefastă a acestei organizațiuni jidănești francmasonice, care subt masca umanitarismului lucrează contra țării, contra religiei, contra a tot ce aveam mai scump și caută să asigure dominația jidănească în lumea întreagă.... Și aceasta în tara noastră și subt ochii noștrii.

(Vom reveni).

INFORMAȚIUNI

Studenții români din Leipzig au înființat „Societatea Academică Română" din Leipzig cu sediul în Turnerstr, 2.

Președinte al acestei societăți este d-l V. Târchilău.

Pentru Sâmbătă 8 Martie ora 9 seara, studenții Academiei de drept din Oradia Mare, au organizat, în sălile „Cercului Catolic", un concert urmat de bal, în folosul studenților lipsiți de mijloace dela acea Academie.

Vor da concursul d-na Lya Pop și C. Pavel dela Opera din Cluj.

D-l N. Manolescu student anul III farmacie este Casierul Societății studenților în Farmacie și d-l Vericociu C-tin e ajutorul său.

Duminică 24 Februarie, Cercul studențesc prahovean a inaugurat printr'un festival, înființarea unei biblioteci populare la școala No. 7 de băeți din Ploești.

Mercuri 5 Martie, o delegație compusă din d-nii C. M. Răpeanu, I. Simionescu și D. Ghitulescu se vor prezenta M. S. Regelui cu un memoriu în care cer ca studenții închiși la Văcărești să fie judecați, iar nu amnestiați.

Vineri 22 Februarie a. c. a fost sărbătorită la Teatrul Național cu tot fastul ce se cuvenea d-na M. Ciucurescu-Bulfinski.

D-sa a împlinit 40 de ani de apostolat în domeniul artei dramatice.

S'a reprezentat piesa nemuritorului Caragiale „O scrisoare pierdută" în care d-sa, alături de cei-laiți maeștri ai Teatrului nostru Național, a avut un succes formidabil, în creația „Coanei Joițica".

S'a rostit urări din partea societăților dramatice și a autorilor dramatici.

Din partea studențimei universitare a vorbit d-l I. G. Dimitriu, înmânându-i strălucitei artiste un coș cu flori.

Liga Culturală, secțiunea Focșani a luat hotărârea constituirei unui fond în vederea unor burse pentru studenții putneni.

Criteriul după care se vor împărți bursele, este înțelepțește ales, anume: se va avea în vedere mai pre sus de atitudinele *intelectuale*, calitățile *sufletești*.

La 22 Martie studenții prahoveni vor da la Mizil un festival artistic-literar urmat de bal în folosul studenților lipsiți de mijloace.

Luni 3 Martie 1924, va avea loc o singură reprezentație a piesei „Candida" a lui Bernhard Shaw.

In rolurile principale avem pe d-nele Ana Luca și Geta Popa și pe d-nii R. Bulfinski, Morțun, Tălvan și Orendy.

D-l Tălvan va avea o creație strălucită cu poetul Marchbarks grație talentului d-sale.

Teatrul lui B. Shaw, despre care se știe foarte puțin în literatura noastră este adus și întrupat de către artiștii noștri cărora li se cade să fie răsplătiți.

Asupra umorului anglo-saxon din B. Shaw, vom reveni.

Marți 4 Martie 1924, va avea loc în saloanele Liederiafel, un Mare Bal, Mascat și Costumat, organizat de Soc. Studenților în Farmacie.

Tipografia „STEAUA", strada Vasile Lascar, 40 bis.—București.

Girant responsapil, I. Simionescu.